

maatte have skaffet sig Underretning om hans Familjeforhold, og han kunde forstaa, at hun havde sine Oplysninger fra den Pastor Blomberg, som hun et Par Gange havde omtalt for ham med saa stor Respekt, og som rimeligvis havde kendt hans Fader.

Han følte en stor Lettelse ved, at denne taabelige Sag nu var bragt paa det rene, og han var Hofjægermesterinden meget taknemlig for, at hun ikke ydmygede ham ved at tale om den. Han ønskede nu blot, at han var naaet lige saa vidt med den anden pinagtige Ting, der maatte bringes i Orden her — Pengelaanet.

Den Tanke, hvormed han var kommen hertil, at henvende sig derom til Baronessen, havde han hurtigt maattet opgive. Skønt den gamle Dame straks den første Dag af sig selv havde gentaget sit Tilbud om at yde ham enhver Støtte og endog havde erklæret, at hun agtede at gøre ham til sin Arving, gik det ham her som i Rom: han kunde ikke faa sig til at tage det stakkels svaghovedede Menneske paa Ordet. Han var ligefrem lidt bange for at blive ene med hende, fordi hendes Tone da blev saa uhyggeligt fortrolig. Med det tørre lille kniplingsbehængte Hoved støttet af to Fingre begyndte hun straks i sit svulstige Sprog at tale om den afdøde Broder og endte regelmæssigt med at fremsige Vers, lange Tirader af Hertz, Carl Bagger og især af Paludan-Müller, hvis „Danserinden“ hun kunde udenad lige til Trykfejlslisten.

Under disse Forhold vendte han sit Haab mod Hofjægermesteren og hans Kone. Overfor den sidste følte han sig noget mere fri, efterat Forvalteren havde betroet ham hendes Livshistorie, saavidt den da kendtes. Han begreb herefter